

Prosjekt-87 har vært en så omfattende og helhetlig prosess, at det er vanskelig for meg å gi uttrykk for det i løpet av noen linjer. Jeg prøver likevel.

Vi har jobbet helt fra grunnen av med utgangspunkt i øya, og oss selv. Helt fra vi kom første gang over tilfrosset vann en gang i mars, har vi forsket, avdekket og skapt utifra dette utgangspunktet. Vi jaktet på, og fant en metode, en treningsform, et uttrykk. Vi har hatt et slags styrt anarki, der Kai har stått for kanalisering av stoff som kom frem gjennom: fysisk improvisasjon, verbal improvisasjon, fri assosiasjon, forskning i vår underbevissthet. Men praktisk har vi hele tiden jobbet som gruppe, der alle måtte ta stilling til alt.

I det å skulle jakte på noe nytt m.h.t. utgangspunkt, prosess og produkt (alt dette hører selvfølgelig sammen), har vi naturligvis støtt på problemer. F. eks.:

- Vi har jobbet med abstrakte ideer og elementer, som ofte er vanskelige å behandle i konkrete termer uten at de blir banale.
- Vi har ikke hatt en dekkende terminologi, har måttet skape en ny.
- Vi har hatt problemer med å bryte oss løs fra den aristoteliske/tradisjonelle dramaturgien. Har hele tiden hatt en slags tillært trang til f.eks. å vektlegge elementer som viser relasjoner og kausale forbindelser, som forklarer.

Det som kanskje har overrasket meg mest, er at denne forholdsvis stilistiske formen krever like stor ærlighet og tilstedeværelse som forran et filmkamera. Her nytter det ikke å spille teater!

BANSE